

Överser stöjdare; Kopparstygare,
kopparslagare, repstygare
bästbindare, nätbindare.

I Lönstoboda fanns en koppar-
stygare Lars Petter Pöderberg, som
gjorde och lagade väjehanda
kopparkärl, såsom pottor, krukor
och kittlar. Sten hade han gjort
ett dussin apparater för kon-
vinsbränning åt smygbrännarna
i orten. Vid vårmarknaden i
april 1893 kom han körande
till Lönstoboda marknad med
ett lass kopparkärl. Våsten blev
skrämd i närheten av markna-
den och tog i sken med påföja
att lasset vält i diket. Troligt
är senare lides rörelsen ner.

Ole Andersson, kallad Malin-
Olou och hans son Loun hade
som biniing till mjölnare-
yrket tillverkning av horn-
skedar, knuthorn, krag och
manchetknappar av horn
samt resplagning. Att göra
en hornsked gick såhär till:
Hornet lades i blöt och
fick ligga där en veckas tid.
Sedan koktes det, stavs ut
och sattes i pressform, togs
upee, lades i blöt och press-
ades på nytt. Sedan sked-
en torkade, pulvrades den på
konterna och perforerades
först med en olijestän och
efteråt med stötta björkved

som parvisserats riktigt
fint. När den blivit riktigt
blank och ljus var den färdig.
Det kostade 12 öre att få en
kornked gjord, om man läm-
nade horn, annars 25 öre.
Vid uppteckningen brukade
sländans fjädrar ibland kom-
pa. Ole Andersson bodde i
Fjörön nära smålandsgränsen.
Han var artilleristen Malm ha-
de deltagit i kriget mot turkerna.
Ole Lundqvist, "Bögens rytter"
bröjades efter slottet. Gänstgöring
idka bröstbinderi som hjälp-
väring om ej pensionen skulle
räcka till. Det var mest blå-
desbröstar och sterbröstar hon

puttade ihop av tagel på un-
derlag av gamla sällfjädning-
ar. Brände sålja på mark-
naderna. Han var ofta kun-
nig i att "slå öder" med till-
hjälps av öderjärn.

Porten funns för 60-70 år
sedan åtminstone två per-
soner som idkade bindning
av fiskerut. Den ene, kallad
Lille man, bodde i Tågers-
hult Gimiska och i Skånes-
hult Ryckhult bodde Jern-
binnare-Jon.